

отношенията на Царя т. е. на върховната изпълнителна власт къмъ „съдебнитѣ мѣста и лица“ да се „опредѣлятъ чрѣзъ особни наредби.“

Напълно независими както отъ законодателната, така и отъ изпълнителната властъ, що се отнася до прилагането и тълкуването на закона, съдебнитѣ учреждения сж при все това донѣкадѣ въ зависимостъ отъ правителството, доколкото това послѣдното назначава и уволнява сѣдиитѣ и съдебнитѣ органи. Въ сжщностъ „сѣдийската несмѣняемостъ“, колкото и да е гаранция за самостоятелно и независимо правосѣдие, не обусловва принципиалното различие между органитѣ на съдебната властъ и тия на администрацията, тъй като подобна несмѣняемостъ може да бѣде гарантирана и на несъдебни изпълнителни органи, както правовиятъ животъ е познавалъ и познава и напълно смѣняеми сѣдии.

Ако сѣдилищата сж независими и самостоятелни въ правораздаването, това значи, че тѣхната компетенция е специална и изключителна, както и че тѣхнитѣ съдебни рѣшения не подлежатъ на никакво одобрение, на никакъвъ контролъ отъ страна на нѣкакво по-горно началство: съврѣменната правова държава познава санкция и контролъ по отношение на съдебнитѣ рѣшения само по реда на съдебнитѣ инстанции, т. е. отрича така нареченото „кабинетно правосѣдие“, при което всички съдебни рѣшения и присѣди влизатъ въ сила само, слѣдъ като бѣдатъ утвърдени отъ Държавния глава. При все това, нашето законодателство прѣдвижда едно единствено изключение въ това отношение. А именно, като реминисценция на идеята за „кабинетно правосѣдие“ и то поради необходимостта да се даде възможностъ на Държавния глава да упражни правото на помилване или да смегчи наказанието, е постановлението въ чл. 598 отъ закона за углавното съдопроизводство, споредъ което всички смъртни присѣди, макаръ и да се считатъ за влѣзли въ законна сила, прѣди да се изпълнятъ, „се прѣдставятъ чрѣзъ министра на правосѣдието на утвърждение отъ Царя“, каквото постановление впрочемъ съ по-широкъ размахъ се срѣща и въ ст. 903 отъ военно-съдебния законъ.¹⁾ Извънъ случаетѣ на смъртното

¹⁾ Указното измѣнение на военно-съдебния законъ („Държавенъ вѣстникъ“, бр. 76, 1915 г.) досежно „военно-полевитѣ сѣдилища въ военно врѣме и въ врѣме на военно положение“ разпорежда въ ст. 1088: „всички смъртни